

Димитер Инкиов

И МОЈА СЕСТРА

Најлепше приче
за читање

Илустрације
Валтер и Траудл Рајнер

Превела
Душица Милојковић

мала лагуна
www.malalaguna.rs

U MOJA SECTPA

KJAPA

Садржај

Торта	9
Ујка Тони	17
Љубав је слепа	22
Како смо све објаснили тетка Флори	24
Шишање	34
Наш пас Њушко	40
Мачка	47
Тетка Емине златне рибице	53
Бувљи циркус	58
Црвена беба	64
Како се заштитити од разбојника	69
Школски ранац	75
Њушко и микроби	81
Добро дело	86
Вежба чини мајстора	92
Наш трговачки путник који продаје усисиваче	97

Поједени сламни шешири	102
Духови	108
Такмичење у брзом једењу	113
Јачи	120
Глупан	126
Два уредна детета	131
Како сам постао Кинез	137
Чишћење ципела	143

Торша

Сигурно ме не познајеш. Види, ово сам ја:
А ово је моја сестра Клара:

Не треба да нас побркаш,
па да мислиш да сам ово ја
а ово Клара

јер је обрнуто.

Клара је Клара, а ја сам ја, и Клара није ја.

Понекад нас бркају, јер се и ми узајамно
побркамо кад мама пита: „Ко је појео
сладолед из фрижидера?“

Тада ја одговарам: „Клара.“ Мада
сам и ја јео.

А ако мама пита Клару: „Ко је појео
сладолед?“, она одговара да сам то био ја,
мада је јела и она.

Свако може да види две кашике.

Не знам зашто Клара то говори. А што се мене тиче, ја то кажем јер Клара једе више од мене.

Она, наимае, има оваква уста:

Много већа од мојих

Али ја једем брже.

Само што то нико не зна.

Једнога дана Клара је дошла и рекла:

„Је л' знаш шта има у кухињи?“

Нисам то ни хтео да знам. Али пошто ме је већ тако питала, и ја сам њу питао: „Па шта има?“

„Торта!“

„Оваква?“, упитао сам, па сам узео лист хартије и бојицама нацртао тарту.

„Не, много већа“, рекла је она.

„И много лепша!“

„Оваква?“

Нацртао сам још већу и лепшу тарту.

„Још већа, прекривена чоколадним мрвицама и шлагом.“

„Не верујем ти.“

„Хоћеш да видиш?“

„Хоћу.“

„Дођи онда у кухињу. Зачудићеш се. У фрижидеру је.“

Отишли смо у кухињу. Клара је отворила фрижидер. Стварно: у њему је била прелепа, велика торта. Са шлагом, чоколадним мрвицама и трешњама.

Цела торта је укруг била украшена кандираним трешњама. Ммм. Кад сам

је видео, пошла ми је вода на

уста. А и Клари. Управо смо се дивили торти кад је наишла мама.

„Вас двоје – да ми нисте ни пипнули торту!

Данас имамо госте. Долазе ваше две тетке.

Тетка Ема и тетка Грета. Торта је за њих. И ви

ћете добити мало, али тек после подне. Јесте ли ме разумели?“

„Да, мама. Данас имамо госте. Долазе тетка Ема и тетка Грета. Тарту ћемо добити тек после подне.“

„Врло добро“, казала је мама и затворила фрижидер.

А онда је погледала на сат и рекла: „О, боже, скоро да сам заборавила да имам заказано код лекара. Децо, морам код лекара.“

И отишла је. Остали смо сами код куће, ја и моја сестра Клара.

Играли смо се у дечјој соби, све док Клара наједном није рекла: „Хајде мало са мном у кухињу.“

„Зашто?“

„Само да погледамо да ли је торта још тамо. Можда ју је неко украо.“

„Ко би је украо?“

„Откуд знам? Неки лопов. Тако прелепу тарту украо би сваки лопов на свету. А онда би је сам појео код куће. Зар ниси видео – кухињски прозор је био отворен!“

Обоје смо отишли у кухињу. Стварно: кухињски прозор је био отворен. Клара је отворила фрижидер, па смо одахнули. Торта је и даље била ту. Приметио сам како Клари сијају очи, па сам одмах рекао: „Кларо, не пипај ту тарту. Она је за госте. Данас имамо госте. Долазе тетка Ема и тетка Грета. Торта је за њих. И ми ћемо добити, али тек после подне.“

„Уопште и не помишљам да је дирам“, рекла је Клара. „Само мислим да се можда покварила. Онда ће се обе наше тетке отровати њоме и умреће.“

Најежио сам се. „Причаш глупости. То уопште није тачно.“

„Тачно је. Са ове стране торта изгледа врло сумњиво.“

„И ти мислиш да је покварена?“

„Да. Тетке ће се отровати и умрети.“

„А где ће да умру?“

„Како где ће? Па код нас, у дневној соби. На новом каучу. Умреће једна поред друге.“

Поново сам се најежио. „И шта ти, Кларо, мислиш да би сад требало да радимо?“

„То је сасвим једноставно. Жртвоваћемо се.

Пробаћемо тарту са ове сумњиве стране.

Али сасвим опрезно.“

„Добро“, климнуо сам главом. „Жртвоваћемо се.“

Извадили смо тарту из фрижидера.

Пробали смо много тортe са оне сумњиве стране. Али нисмо установили ништа сумњиво.

„Кларо“, рекао сам, „ништа не брини. Торта је добра. Много је укусна. Тетке нам се уопште неће отровати. Биће пресрећне. Кажем ти, Кларо, биће пресрећне. Торта је добра.“

„Да“, климнула је главом Клара, „с ове стране је торта још добра. Али каква је с осталих страна?“

„Па добро“, климнуо сам главом, „пробаћемо и са осталих страна.“

Пробали смо велике комаде тортe и с других страна.

И опет нисмо установили ништа сумњиво.

„Кларо – торта је добра са свих страна. Тетке ће бити пресрећне. Неће се отровати.“

„Да“, климнула је главом Клара. „Торта је још добра са стране. Али сви знају: торта са чоколадним мрвицама и шлагом најбрже се поквари у средини.“

„Па онда“, повикао сам, „онда ћемо је пробати и у средини.“

Сада смо торту пробали и у средини.

Ископали смо велику рупу, све до тањира на ком је торта лежала.

Али онда се вратила мама. Није могла да верује својим очима. Три пута је обишла око торте и рекла: „Ово више уопште није торта. Ову гомилу не могу никоме да послужим. Вас двоје – ви сте два вечито гладна прасета. Сад наставите да једете, једите док не пукнете!“ Кад је мама то рекла – шта је требало да радимо? Наставили смо да једемо и појели смо целу торту.

После тога нас је болео стомак! Страшно нас је болео стомак.

Лежали смо једно крај другог у кревету, ја и моја сестра Клара. Клара је уздисала и рекла: „Одмах сам знала да је торта покварена.“

Ујка Тони

Клара и ја имамо једног ујака.

Зове се Тони. Изгледа овако.

Ја и Клара волимо ујка Тонија.

Клара каже да ујка Тонија воли много више него ја. И рукама ми показује колико га воли.

„Оволииииико!“, каже.

И ја показујем рукама колико га волим.

Али мањи сам, и руке су ми краће. То ме љути. Изгледа као да га Клара воли више.

Само зато што има веће руке. Али њој је стало само до његовог новца. Кад ми руке порасту као њене, много ће да се љути.

Кад год се видимо с ујка Тонијем, он нам да по један евро. Један евро мени, један евро Клари. Лепо је кад обоје одједном имамо толико новца.

Онда купимо сладолед. Зато се радујемо кад ујка Тони долази. Сваког дана питамо: „Мама, када ће доћи ујка Тони?“

Нажалост, он долази само једанпут недељно. Једнога дана када смо поново питали, мама је рекла: „Ускоро ћете ујка Тонија виђати сваки дан. Изнајмио је стан на петом спрату.“

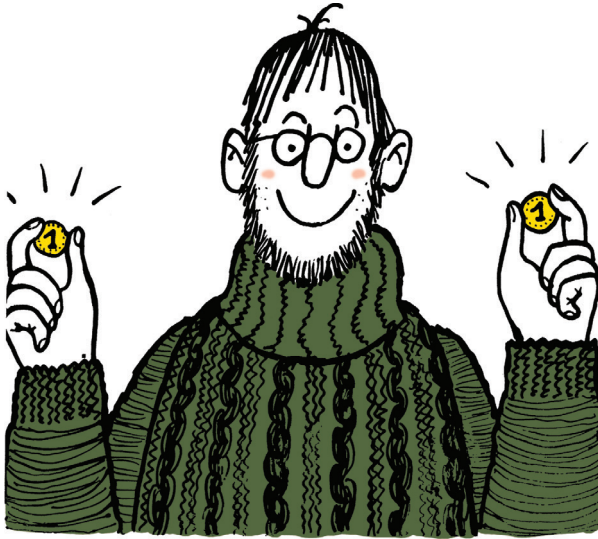
Човече, што смо се радували. Помагали смо му и приликом пресељења, да унесе књиге, којих има баш много. Ујка Тони је студент. Свакога дана учи и једнога дана ће постати много паметан.

После пресељења обома нам је дао по евро. Од среће што ујка Тони сада живи у нашој кући целе ноћи нисмо спавали. А ујутро, после доручка, одмах смо отрчали код њега. „Добро јутро, ујка Тони!“ Насмејао се и свакоме дао по евро. Одмах смо отрчали да купимо сладолед. Идућег јутра смо му пола сата звонили. Није био код куће. Тетка Ема је дошла из куповине и рекла да је веома рано отишао на факултет.

„Чекаћемо“, одлучно је рекла Клара. „Мораће да се врати.“

Седели смо пред његовим вратима и чекали смо и чекали. Али он није дошао. Какав малер. Следећег јутра смо себи рекли да ћемо код њега отићи врло рано. То смо и урадили. Још је био ту.

„Добро јутро, ујка Тони!“ Насмејао се као и увек, и дао нам по један евро. Рекли смо хвала и отрчали да купимо сладолед.

Наредног јутра била је субота. Поново смо отишли код њега и рекли: „Добро јутро, ујка Тони!“

„Добро јутро!“, рекао је ујка Тони. Али није се смејао. „Знате шта, децо!“, рекао је. „Данас немам пара. Жао ми је.“ Клара и ја смо оборене главе кренули низ степенице. Размишљали смо.

Изненада, Клара је рекла: „Знаш шта, разбићу касицу прасицу.“

Ја сам одмах рекао: „И ја ћу своју!“

Брзо смо отрчали у свој стан и разбили обе касице прасице. Клара своју. Ја своју. Узели смо новац и поново отрчали горе. Код нашег ујка Тонија. Позвонили смо.

„Шта још хоћете?“, упитао је ујка Тони кад је отворио врата.

„Ништа“, рекли смо и само смо му пружили новац.

„Ово је за тебе, ујка Тони. Много евра. Да можеш данас нешто себи да купиш.“

И брзо смо отрчали низ степенице.

